ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Τί διηγήθηκε ἕνας Κεφαλλωνίτης πλοίαρχος στὸ Νικόλαο Στεφανόπολι. Τὸ τέλος τῆς ναυμαχίας. Ἡ σκλαβιά. Ἡ ἐρωτευμενη Ἀλγερίνα. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐκδικεῖται. Ὁ Βέης τοῦ Ἀλγερίου καὶ οἱ ραβδοῦχοι του. Πρωτοφανεῖς ἀγριότητες. Ἡ μεταφορὰ ἑνὸς... βουνοῦ. Ὅπου 300 χριστιανοὶ γίνονται λυῶμα !... Ὁ γυρισμὸς στὴν πατρίδα. Ἡ πιστὴ ἀγαπημένη. Ὁ ἔρωτας τοῦ Στεφανόπολι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε πῶς ὁ Κεφαλλονίτης πλοίαρχος, καπετὰν Κωσταντὴς διηγεῖται στὴ Στεφανόπολι τὴ δραματικὴ ἱστορία τῆς νεότητός του, ὅταν ἐναυμάχησε μὲ πειρατὰς Ἀλγερίνους. Συνεχίζουμε σήμερα τὴν ἱστορία αὐτὴ :

«Οἱ Ἀλγερίνοι — οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μιὰ γαλιότα τους εἶχαν μάθει τὶς κινήσεις τοῦ στόλου μας καὶ τὸ διασκορπισμὸ τῶν πλοίων μας — ἐπιμάστηκαν νὰ δώσουν μάχη. συνέχισε ὁ καπετὰν Κωσταντῆς.

Τὸ καράβι ποὺ βρισκόμουν ἐγώ, ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρά. Τοῦ ρίχτηκαν λοιπὸν δυὸ Ἀλγερίνικα καὶ μετὰ μάχη τριῶν ὡρῶν, τὸ ἐκυρίευσαν. Τὰ ἄλλα πλοῖα μας ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὸ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἐμένα μὲ σκλάβωσαν μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς συντρόφους μου. Μοῦ φόρεσαν ἀλυσίδες καὶ μὲ δέσανε στὸ μπόγκο, νὰ τραβάω κουπί. Ὁ καπετάνιος τῆς γαλέρας αὐτῆς ἦταν ὁ ἀδερφὸς τοῦ Βέη τοῦ Ἀλγερίου, καὶ ἐκτελοῦσε χρέη ναυάρχου.

Κοτὰ διαταγή του λοιπὸν, ἀντὶ ἄλλης τροφῆς, μᾶς ἔδωσαν ἀπὸ ἑκατὸ ξυλιὲς στὰ πόδια. Οἱ πόνοι μας ἦταν φριχτοί. Ἔπεσα κάτω λιποθυμισμένος. Φαντασθῆτε, ὅτι οἱ ἀγριάνθρωποι αὐτοὶ μᾶς χτυποῦσαν μὲ βούρδουλα ἀπὸ οὐρὰ βοδιοῦ... Τὸ αἷμα ἔτρεχε στὸ πάτωμα ποτάμι !....

Ὅταν μᾶς ἔφεραν στὴν πρωτεύουσα τῆς χώρας των, μᾶς ἔβγαλαν ἔξω νὰ μᾶς ἰδῆ ὁ κόσμος. Μᾶς ἔκαναν θέαμα ! Σιδεροδεμένους δυὸ—δυό, μᾶς ἔφεραν στὴν πόρτα τοῦ Βέη. Αὐτὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι του, ἀγκάλιασε τὸ νιχτὴ ἀδελφό του, ἐπιθεώρησε τὸ ἀνθρώπινο κοπάδι, κ' ἔπειτα ἐδιάλεξε γιὰ τὴν ὑπηρεσία του ἕξη σκλάβους, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἐμένα. Καὶ γιὰ νὰ διασκεδάση ὁ λαός του, ποὺ εἶχε μαζευθεῖ σὰν τὰ μερμήγκια, διέταξε νὰ δώσουν τριακόσιες βουρδουλιὲς σὲ καθένα ἀπ' τοὺς συντρόφους μου, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ὡδηγήθησαν στὴ μάντρα, ὅπου ἐφυλάγονταν οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ αἰχμάλωτοι.

Στὴν ἀρχή, ἐγὼ στάθηκα τυχερός. Γρήγορα κατωρθωσα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Βέη μὲ τὴν ἐξυπνάδα μου καὶ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἔννοιωθε, ἀκούγοντάς με νὰ μιλῶ Ἑλληνικά. Ἤμουν σχεδὸν εὐτυχής, ἔστω καὶ στὴ σκλαβιά. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου αὐτὴ δὲν ἐκράτησε πολύ. Μιὰ γυναῖκα μοῦ τὴν κατέστρεψε. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ καμαριέρα τῆς σιζύγου τοῦ Βέη.

Ἡ καμαριέρα αὐτὴ μ' ἐρωτεύθηκε. Μιὰ μέρα, ἐνῶ περνοῦσα ἕνα διάδρομο, μὲ σταμάτησε καὶ μοῦ ξεμυστηρεύτηκε τὸν ἔρωτά της !

«— Τὸ αἰσθημά σου αὐτὸ μὲ κολακεύει, τῆς εἶπα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ ν' ἀνταποκριθῶ. Εἶνε δέκα μῆνες τώρα ποὺ ἔδωσα τὴν καρδιά μου σὲ ἄλλη κοπέλλα.

— Ἀγαπᾶς ἄλλη ; μοῦ εἶπε ἡ Ἀλγερινή, καὶ πῶς τὴ λένε ;

— Ἀγαπῶ μιὰ κοπέλλα τοῦ τόπου μου. Ἑλένη τ' ὄνομά της... Τῆς ἔχω ὁρκισθεῖ νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Καὶ τώρα ποὺ δὲν τὴν βλέπω, ἡ σκλαβιά μου εἶνε πιὸ βαρειά.

Ἡ καμαριέρα μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μίσους κι' ἔφυγε σιωπηλή. Ἐκατάλαβα, ὅτι μὲ ἄρνησί μου ν' ἀνταποκριθῶ στὸν ἔρωτά της, εἶχα πληγώσει τὴ φιλοτιμία της. Μιὰ γυναῖκα περιφρονημένη, δὲν συγχωρεῖ ποτέ.

Ἡ καμαριέρα λοιπὸν τῆς γυναίκας τοῦ Βέη συνεννοήθηκε μὲ τὴν κυρά της καὶ μὲ κατηγόρησαν, ὅτι τάχα ἐπιβουλεύτηκα τὴν τιμή τους. Ὁ Βέης, ἂν καὶ μὲ συμπαθοῦσε ὥς στὴν ὥρα ἐκείνη, ἐπίστευψε τὶς συκοφαντίες τῶν δυὸ γυναικῶν καὶ, γεμᾶτος θυμό, μὲ παρέδωσε στὰ χέρια δυὸ ρωμαλέων ραβδούχων του. Αὐτοὶ ἔπεσαν ἐπάνω μου, μὲ ξάπλωσαν κατὰ γῆς, μοῦ ἔδωσαν ἑκατὸ βουρδουλιὲς κι' ἔπειτα μ' ἔσυραν ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι, μισοπεθαμένο....

Ὅταν συνῆλθα, βρέθηκα δεμένος μὲ βαρειὲς ἀλυσίδες, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄλλους δυστυχισμένους σκλάβους, ποὺ οἱ περισσότεροι ἦσαν ἄρρωστοι. Ἀντὶ γιατρικά, τοὺς ἔδιναν ξυλιές, καὶ ἀντὶ γιατρῶν, τοὺς ἐπεριπατοῦντο οἱ ραβδοῦχοι ! Ἕνο κομμάτι ἄθλιο ψωμὶ καὶ λίγο νερό, αὐτὰ ἦταν ἡ μόνη τροφή μας. Ἐκεῖ ἐπέρασα τρεῖς ὁλάκερους μῆνες. Τὴν ἡμέρα δουλειά, σὰν κτῆνος, καὶ τὴ νύχτα τὴν περνοῦσα κλαίγοντας....

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνα γεγονὸς τραγικό, ἐδιαλυσίασε τὰ βάσανά μου. Ὁ Βέης μᾶς εἶχε ἀγγαρέψει νὰ κόψουμε ἕνα μεγάλο βράχο, γιὰ νὰ τὸν μεταβάλη σὲ πυραμίδα. Ὁ βράχος εἶχε τεράστιο βάρος. Γιὰ νὰ τὸν κουβαλήσουν στὴν πόλι, δούλευαν δυὸ χιλιάδες χριστιανοὶ αἰχμάλωτοι. Ἤμουν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κι' ἔπρεπε, μὲ τὴ βοήθεια μοχλῶν, νὰ ρίξουμε τὸ βράχο ἐκεῖνο ἐπάνω σ' ἕνα εἶδος κάρρου, γιὰ νὰ μεταφερθῆ στὴν πόλι. Ἀλλὰ μόνο ὁ μισὸς ἀπ' τὸ βράχο ἔπεσε στὸ κάρρο. Ὁ ἄλλος μισός, τέντοντας, ἐπλάκωσε τρακόσους ἀπὸ μᾶς !

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁ Γαλλοέλλην ποιητὴς Ἀντρέας Σενιέ

Στὸ φριχτὸ ἐκεῖνο θέαμα τῶν σκοτωμένων καὶ πληγωμένων, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲν μπορέσαμε νὰ κρατήσουμε μιὰ κραυγὴ πόνου, ἕνα αἴσθημα ἀγανακτήσεως.

Ὁ Βέης ἐπλησίασε τότε καὶ διέταξε τοὺς ραβδούχους του νὰ μᾶς δείρουν... Ἔτσι, δεμένοι, ξαναμπήκαμε στὸ ζυγό, καὶ τραβούσαμε, σὰν ζῶα, τὸ κάρρο, ἐνῶ ἡ ξυλιὲς ἔπεφταν ἀλύπητα ἐπάνω μας !....

Λίγος ἄλλο, κάποια ἀόρατη δύναμις μᾶς βοηθοῦσε, γιατὶ ἀλλοιῶς εἶνε ἀκατανόητο πῶς μπορέσαμε νὰ φέρουμε ὥς στὴ μέση τῆς πλατείας τὸν τεράστιο ἐκεῖνον ὄγκο....

Στὴν προσπάθεια αὐτή, ἀρκετοὶ ἔπεσαν νεκροί. Ἄλλοι πέθαναν τὴν ἴδια νύχτα. Κι' ἐγώ, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔχανα τὴ ζωή μου, ἂν ἡ Βενετιὰ δὲν ἔκλεινε εἰρήνη μὲ τοὺς Ἀλγερίνους καὶ δὲν ἐλευθερωνόμανε ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἀνθρωπομόρφων ἐκείνων τεράτων, ποὺ ἡ ἀγριότης τους φαίνεται ἀκόμη στὸ κορμί μοιῶ.

Λέγοντας τὸ λόγια αὐτά, ὁ καπετὰν Κωσταντῆς ἐξεσκέπασε τὰ μπράτσα του καὶ τὸ στῆθος του. Φοβερὰ σημάδια, βαθειὲς χαραγματιὲς αὐλάκωναν τὰ μέλη τοῦ σώματός του.

— Τὰ τέρατα! ἐφώναξε ὁ Στεφανόπολις.

Ὁ καπετάνιος ἐξακολούθησε :

«Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσί μου, ἐγύρισα στὴν Κεφαλλονιά, ὅπου βρῆκα τὴν πιστή μου ἀρραβωνιαστικιὰ Ἑλένη νὰ μὲ περιμένη μὲ σταθερότητα στὸν ἔρωτά της.... Φιληθήκαμε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ σύντομα γίνηκε ὁ γάμος μας. Ἀπὸ τότε μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένος. Εὐχαριστιέμαι μὲ τὸ λίγο. Ὅλο μου τὸ βιός εἶνε ἡ καλή μου γυναῖκα καὶ τοῦτο τὸ καράβι».

Μόλις ὁ καπετὰν Κωσταντῆς ἐπρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ νεαρὸς Στεφανόπολις (ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὡραία κόρη τῶν Κυθήρων) ἔπεσε σὲ μιὰ βαθειὰ ὀνειροπόλησι... Τὸ πρόσωπό του ἦταν βρεγμένο ἀπὸ δάκρυα, καὶ τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε μὲ μεγάλη σφοδρότητα. Ὁ καπετὰν Κωσταντῆς τὸν ἐκύτταζε προσεχτικά.

— Μήπως καὶ σύ, τόσο νέος ἀκόμη, ἐδοκίμασες βάσανα ; τὸν ἐρώτησε.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Στεφανόπολις ἄπλωσε τὸ δεξὶ του χέρι πρὸς τὴν ἀνατολικὴ διεύθυνσι τῶν Κυθήρων, δείχνοντας τὸ χωριὸ Ποταμός, τὸ μέρος ὅπου ἐγεννήθηκε τὸ αἰσθηματικό του βάσανο.

Τότε ὁ καπετὰν Κωσταντῆς τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, τοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀπελπίζεται καὶ τοῦ ἐτρότεινε νὰ τὸν συνοδεύση, τὴν ἄλλη μέρα, στὴν κατοικία τῆς ἀγαπημένης του κοπέλλας...